

SUSANNA RAFART

CONTRACANT
DOS POEMES DRAMÀTICS

LaBreu
Edicions

Primera edició: setembre, 2024

©: Susanna Rafart, 2024

Edita: LaBreu Edicions
labreuedicions@gmail.com
labreuedicions.com

Grafisme coberta: Bernat Reher
Disseny col·lecció: Marc Romera & Ester Andorrà

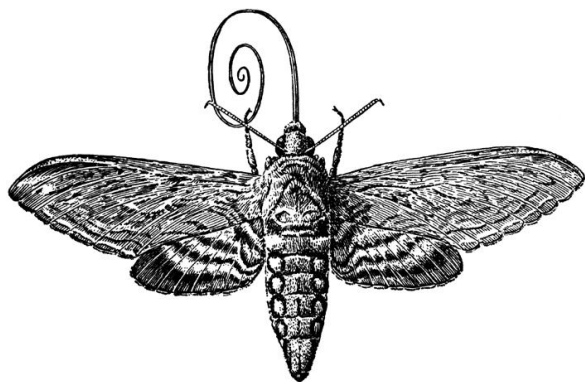
ISBN:

Dipòsit Legal: B-

Impressió: DC Plus Serveis Editorials, scp

L'editor autoritza la reproducció d'aquest llibre, totalment o parcial, per qualsevol mitjà, actual o futur, sempre que sigui per a ús personal i no amb finalitats comercials.

LA DONA I L'ARQUITECTE

Personatges

La dona, en escena sempre asseguda, amb roba casolana, parla amb una veu apagada però ferrenya. A vegades té l'aparença de la deessa Gea.

L'arquitecte, en un lateral, correspon a la figura de fill de la terra; sempre en escena com a pla secundari, sense veu, sobre una taula il·luminada en un punt, va construint una maqueta segons els principis de Le Corbusier. Al final de l'obra, es mostrarà de forma preminent, l'estructura tota blanca.

NOTA: Els títols de les parts del poema dramàtic es mantenen en francès perquè responen als cinc principis de l'arquitectura moderna en la construcció d'un edifici presentats per Le Corbusier. A diferència de les estructures muràries precedents, la casa s'alça sobre **pilotis**, cadascun calculat segons la càrrega que ha de suportar, però sempre a la mateixa distància entre ells, de manera que l'edificació queda separada del sòl, és lluminosa i no hi entra la humitat; el **jardí** es col·loca al teulat, es coneix com el terrat-jardí, amb una coberta unificada i plana, que recull l'aigua pluvial i protegeix el formigó armat dels canvis de temperatura; Les parets mestres ja no són necessàries i els murs divisoris de l'interior es disposen segons necessitats a cada **planta**, coneguda com a planta d'estructura lliure, les **finestres** s'obren horitzontalment i poden córrer d'un extrem a l'altre de la façana, incrementant així la lluminositat dels habitatges; i la **façana** queda neta i amb autonomia formal perquè ja no té la funció de suport i s'hi poden obrir finestres com es vulgui sense preocupar-se de l'estructura interior.

En l'escena, una dona asseguda en una cadira de balca. Es pot veure la llinda d'una porta, que surt a l'exterior. La dona s'està afectivament asseguda en aquest llindar. Sempre mira lluny, enllà de l'horitzó. Llum de tarda.

Aquesta vegada vindrà. Aparteu bé les pedres, de segur que ell, sabent que l'espero aquí, voldrà ser el primer a abraçar-me. Té els meus ulls. Tu el recordes? S'enfilava a la pomera i se t'en-duia la millor fruita. Li reien les galtes. Tenia la dèria de caçar sargantanes. Els feia cases amb branques i sorra i, és clar, se li escapolien sempre. Els cabells negres i rinxolats, que es cargolaven en l'aire, eren el goig del seu pare. Quan ell va morir --ja era adolescent--, se'ls va fer tallar al zero. La cara li havia canviat i aquella trapelleria, que li feia uns clotets al costat dels llavis, va desaparèixer per sempre. De cop, es mostrava taciturn, silenciós. Marxava al matí i ja només el veia a taula, a les hores de menjar. Però jo sabia que m'estimava. Recorda la noia que vivia a l'altre costat del rec, la filla de l'adobador de pell? Sí, aquella noia d'obstinats ulls grisos. Li feia gràcia, es veia ben bé que era així. Ella, al capdavant, era una mica esquerra, i tant se li'n donava del desfici del noi. A poc

a poc, se m'entenebria. Però llavors, un hivern, va dir que volia marxar a les muntanyes. Hi va estar un any i en va tornar amb ganes d'estudiar i amb unes bótes noves, amb claus als talons, cosides a mà. Del cert que no se les hauria tret des que les va estrenar, si no fos que jo insistia a fer-les netes. Baixava les escales rabent, amb les fosques bótes suïsses, que espetegaven per tota la casa amb aquella dringadissa metàl·lica. Em feia riure aquella felicitat dels peus, perquè allò tampoc no el treia del seu caràcter callat i emmusteït.

Les pilotes

La llum és matinal. Alguns veïns s'aturen a saludar la dona. Ella només s'allisa la falda, saluda amb alegria i després queda consirosa, com recordant.

Vostè sabrà de què li parlo. Va ser quan es va negar el llauner. Tothom corria esverat perquè es pensaven que s'havia suïcidat. Sí, potser va ser això, però aleshores no paraven d'eixir els peixos dels recs amb els ulls sortits de les òrbites. No ho creu que alguna cosa hi tenia a veure? I si va ser un càstig per la dona que se li menjava els estalvis amb aquell sastre jovenet que es va instal·lar al final del carrer, qui ho podia saber? Tot plegat només en queden dues cases tancades i massa silencis. Sap? El mateix dia el meu noi em va enviar una carta. Per això n'estic tan segura. Com són les cartes dels nois? No sabria dir-li-ho. Miri, encara la conservo. Quatre ratlles mal apuntades amb una lletra petita d'aquella que no vol contar ben res. I em deia, mare, he acabat els meus estudis, aviat et farà una casa nova.

Eren temps estranys: els helicòpters sobrevolaven el poble, no sabíem ben bé per què, però aquell soroll eixordador, fins i tot de nit, em tenia intranquil·la. Era un neguit que primer va ser com una nosa, una nosa que no acabava de passar, que coïa. Després, aquell soroll de fons s'havia instal·lat en les nostres vides, entrava a la cuina, recorria les estances, semblava sorgir fins i tot dels calaixos, encarcarant la roba fina que guardàvem per a les festes. Jo em llevava d'hora, anava al trinxant del menjador i obria el sobre que havia arribat amb tanta tardança: mare, aviat et faré una casa. Llavors vaig saber que s'havia allistat en aquells escamots que boicotejaven els llocs on s'enlairaven aquelles màquines terribles. I això no ho havia escrit.